

EL CINEMA

L'ACTUALITAT CINEMATOGRAFICA

Tres estrenes

Una dona que s'ha acreditat en la redacció de *scenaris* cinematogràfics, Francis Marion, és l'autora de l'argument de *Champ*. Es sempre un avantatge pensar ja des d'un principi dintre una mentalitat neta cinematogràfica, l'assumpte que ha de servir de guió al film a realitzar. És el que fa Francis Marion, autora també d'el *Presidi*. A més, el tema ha estat concebut tenint en compte els artistes que s'encarregarien d'interpretar-lo, perquè si en el teatre, l'obra i l'execució són dos moments distints, en el cinema són al contrari coses indistintes i a fi de comptes en un film com *Champ*, per exemple, la participació de Jackie Cooper significa alguna cosa de decisiu.

King Vidor ha realitzat el film. Val a dir que després d'haver vist *Au de paradís*, estàvem un xic inquiet. Un home com Vidor que semblava independent, l'havíem vist, treballant per la Ràdio Pictures, claudicar completament. Sortosament, de *Champ* es pot dir que és un film de King Vidor, de nom i de fet. No que sigui un film de l'envergadura d'*Alleluia* o bé *I el món marxa*, però sí que *Champ* és un film notable que deixa entreveure en molts passatges el talent sense parió de l'autor.

Humor, tendresa, patetisme. Sobre un assumpte, no pas del tot net de fàcils emocions, King Vidor ha bastit un film admirable, corprendor de debò, amb moments de profunda emoció, sempre impecable de factura.

Vidor és un home que triomfa sobretot en les petites coses. Ell sap sublimar i elevar a una categoria poètica les coses més quotidianes i aparentment més trivials. És un triomf de la simplicitat: *Champ* és un film que tothom veurà. Val a dir, també, que els intèrprets han secundat King Vidor d'una manera insuperable. Sobretot aquest Jackie Cooper és sorprenent. La seva tasca eclipsa la de moltes *stars* lluminoses de prestigi. Compte amb no amanyar-lo! Veurem si la seva carrera s'estroncarà aviat. El que podem temer és que no sigui capaç de renovar-se. Significa un èxit tan segur, que serà explotat, no en dubteu, i veurem el que resultarà aleshores. Ja tenim l'antecedent d'el *pillot*, el detestable film de Fred Niblo, que varem veure la temporada passada.

Sobre *Què val el diner?*, el que ens convé remarcar abans que res, és que tot el bé que podem dir d'aquest film es refereix a la seva versió original. Els que han vist el film en la versió *doblada*, comprenem que no participin de la nostra opinió. Aquest film de John Cromwell presenta un vell tema de Dickens passat pel sedàs d'un temperament americanitzat. Un film per a les mul-

tituds, concebut amb un tacte exquisit. No hi ha sinó la darrera escena, aquella en la qual Brancroft, en un rampell de follia, destrueix el vaixell quasi llest per a la botadura, que desentoni un xic del conjunt del film, tan mesurat, tan digne. Escenes hi ha que són d'una delicada precisió psicològica. I Brancroft ha trobat en el rol de gran industrial obsessió pel prestigi i perennitat de la seva casa, una de les seves tasques més brillants de la seva ja tan brillant carrera. Al costat d'ell, Francis Dee,

Jackie Cooper

molt humana en el paper de la filla que veu una adolescència trista en una casa on mai no hi ha un gest de tendresa. Magnífiques les escenes al pensionat, tan plenes de llum i de moviment graciós.

No aneu a creure que *La conquesta de papà* sigui una història freudiana. La Paramount rarament ens proposa històries lúgubres. Aquest film és una historietta rosa, la historietta d'una noia eixerida que conquista el seu tutor. És el pas d'una noia, que el seu tutor ha vist sempre com a tal, que esdevé el dia menys pensat una dona capaç de seducció i prou hàbil i atractiva per a torbar el seu propi pare adoptiu, i això precisament en el moment en què ell, renovant una vella amistat d'altre temps, es disposava a fer un cop de cap, és a dir, a casar-se.

Dorothy Jordan és aquesta noia enjogassada, joveneta, però maliciosa. Paul Lukas és el pare postís. Hi ha unes figures de segon terme que són el millor de la pel·lícula. És un film per passar l'estona i res més.

J. P.

PANORAMA

Conferència

Dimarts passat, a l'Associació de Cinema Amateur (Foment de les Arts Decoratives), Josep Palau donà la seva anunciada conferència sobre *Conceptes crítics a l'entorn del cinema amateur*.

Prenent per pretext alguns aspectes de la labor dels amateurs d'aquí i de fora, el conferenciant tractà dels termes més freqüents de la crítica cinematogràfica i dels conceptes més generals relacionats amb la teoria del cinema. Parlà del cinema d'objectes, dels assaigs de avantguardisme que tempten sovint l'aficionat i acabà fent vots per la creixent dignificació del nostre cinema amateur.

Així mateix, la setmana que ve, a l'hora i dia que s'anunciarà per la premsa, parlarà davant del micròfon de Ràdio Associació sobre *L'amor en el cinema*.

Un Comitè de Cinema

La Generalitat de Catalunya, proseguint la seva activa campanya d'organització cultural a casa nostra, que persisteix amb una empena magnífica malgrat la passió política dels dies, acaba de crear el primer Comitè oficial que ha de tenir cura dels afers que fan referència al fet cinematogràfic en els seus aspectes governatiu, turístic i escolar. Aquest Comitè està presidit pel propi Conseller de Cultura —del qual no cal remarcar ara l'entusiasme que posa en tota la seva política cultural—, que sent d'una manera molt viva la transcendència del fet cinematogràfic. Com a delegats del Consell de Cultura figuren els senyors Joan DeClòs i Manuel Ainaud. Com a assessor tècnic hi ha el senyor Carner Ribalta. Els senyors Ignasi Armengou, Guillem Diaz-Plaia, Màrius Calvet, Ventura i Virgili i Joan Sàbat actuen de vocals. Secretari, Miquel Joseph.

MIRADOR saluda amb satisfacció aquesta primera iniciativa oficial de cinema a casa nostra.

Tomàs Cola a Barcelona

Es troba a Barcelona Tomàs Cola, procedent de Niça, on ha acabat una producció com assistent del famós director Rex Ingram.

Direm que, un cop acabat el contracte que el lliga amb Rex Ingram, Tomàs Cola vol produir per compte propi a Barcelona. Com a simple informació donem la nova a tots aquells que s'interessen en la possibilitat d'una producció nacional.

Un altre amor de Chaplin?

Aquesta vegada es diu Paulette Godard. Té vint-i-un anys. Ha arribat triomfadora del Broadway a la terra brillant del cinema. Sembla que Chaplin n'està vivament enamorat. Constituirà Paulette Godard un graó més de l'escala de fracassos amorosos que és la vida de l'autor de *Les llums de la ciutat*? No seria pas la primera vegada que una dona ambiciosa utilitza el prestigi de Chaplin per a esdevenir cèlebre. Tampoc seria l'última que un cop aconseguit això l'abandonés.

Altament, tot això cau perfectament dins del destí amarg del personatge dickensian que és —en el film i en la vida— Charlie Chaplin.

UN FILM DE MARION GUÉRIN

«Vint-i-quatre hores»

Vint-i-quatre hores és un film inspirat en una obra de l'escriptor Bromfield. És un film alhora remarcable i curiós. El seu valor intrínsec bastaria a retèner el nostre zel crític, però a més ens importa aquesta pel·lícula per la manera com el director l'ha concebuda i realitzada. Marion Guérin ha procedit en el *découpage* d'una faïso gens corrent.

No parlem de la intenció de comprimir, gràcies a una hàbil tècnica de la composi-

ció, en un breu interval de temps, una matèria atapeïda d'incidents, intenció molt freqüent en la literatura d'avui dia. Joyce, Huxley, Virginia Woolf, Stefan Zweig i tants altres presenten brillants exemples d'aquest procediment. Hi ha alguna cosa d'això en aquest film —el títol no deixa lloc a dubtes—, però també alguna cosa més. Convençut que el cinema és sovint més una visió que una narració, el director ens presenta un espectacle divers extraordinàriament excitant, tot deixant la intel·ligència dels esdeveniments dintre una penombra indecisa. Aquella impressió *suí generis* que teniu al teatre quan veieu una representació de la qual no coneixeu el primer acte. Hi ha aquí com una perspectiva de fons que no arriba a penetrar. Els gestos surten de l'ombra per retornar-hi. És una franja de vida, vigorosament visualitzada, però franja tanmateix. Vint-i-quatre hores, en el curs de les quals la corba de les existències que illumina aquella franja, coneixen una d'aquelles interseccions que forçosament determinen en els individus un canvi radical en el sentit de llurs destins.

Una escena de «Vint-i-quatre hores»

En l'ordre de la realització el film és sorprenent; emocionant per tothom que, més enllà del fons, endevini la forma, és a dir, el problema d'ordre tècnic; és a dir, encara, la manera com el cineasta soluciona un problema concret d'expressió dramàtica.

Manca aquí, això sí, una unitat de concepció. Tampoc els personatges no tenen aquella obsessió realitat dels herois d'*Les carrers de la ciutat*. I cito aquest film perquè en moltes coses Marion Guérin sembla llençat en la mateixa orientació que Mammoulian. El film oscilla entre un drama psicològic d'ambient més anglès que americà, drama psicològic d'alta qualitat, jugat a la perfecció per Clive Brook, Kay Francis i Miriam Hopkins i una acció truculenta bonic convencional de baixos fons.

No hi ha dubte que existeix una correlació entre el progrés del cinema en tant que llenguatge i el progrés en la capacitat

molt els ulls per veure amb quina elegància les dificultats són resoltes i el resultat és obtingut!

El treball de Marion Guérin és precís i elegant. Un film així significa un bon exponent de la tècnica americana en el moment actual. Podem experimentar aquí l'eficàcia d'aquesta tècnica madura, que posa tots els continguts del film, en funció directa del moviment de la *camera*. L'escena en la qual Clive Brook escapa del pis on Miriam Hopkins ha estat assassinada, és decisiva en aquest sentit. Fixeu-vos-hi; repeteix, millorant-la, l'escena anterior, en la qual l'homicida abandona així mateix el pis.

El cinema parlat és avui tan madur com ahir podia ésser-ho el cinema mut. Les paraules ja són ara assimilades dins la substància del film i ajustades al ritme d'aquest. Més encara, es confronten en les imatges i, el mateix que en una escena inoblidable d'*Les carrers de la ciutat*, serveixen de teló de fons damunt el qual uns objectes retroben de sobte un relleu insospitat.

Des del començament de temporada s'han estrenat ja més de 200 films! Voluntàriament restringim la nostra labor damunt dels films que ens semblen característics. Tot i això, com negar el caràcter fragmentari de la nostra tasca! Per això ens sembla bé insistir, sempre que podem, sobre alguns punts d'ordre general, prenent per pretext algun film que s'ho vagui. A desgrat de les restriccions que hem senyalat, *Vint-i-quatre* és un d'aquests.

JOSEP PALAU

DISCO IRROMPIBLE

COLISEUM

PAUL LUKAS **JORDANY**

LA CONQUESTA DE PAPA

CHARLES RUGLIES **VIVIANE OBRIEN**

Comèdia fina, delicada que es pot veure més d'un cop
ES UN FILM PARAMOUNT

Diumenge nit: NADAL

HAROLD LOYD

El hombre que hace reir al mundo entero

CINE MAYA

con Constance Cummings

L'Espectacle més recomenat per acabar de passar la diada feliçment
ES UN FILM PARAMOUNT

CAPITOL GRAN ÈXIT

JOSE MOJICA

EL CABALLERO DE LA NOCHE

PRODUCCION FOX BY ESPAÑOL

"STUDIO CINAES"

Presentarà demà divendres, a les deu de la nit al

TIVOLI

el film de **Jean Cocteau**,

Le sang d'un Poète

El film de **Leni Riefenstahl**,

Luz Azul

Localitats al TIVOLI sense recàrrec.

NOTULA. - La projecció del film de "Jean Cocteau" començarà a les 10 en punt.

En l'ordre de la realització el film és sorprenent; emocionant per tothom que, més enllà del fons, endevini la forma, és a dir, el problema d'ordre tècnic; és a dir, encara, la manera com el cineasta soluciona un problema concret d'expressió dramàtica.

Manca aquí, això sí, una unitat de concepció. Tampoc els personatges no tenen aquella obsessió realitat dels herois d'*Les carrers de la ciutat*. I cito aquest film perquè en moltes coses Marion Guérin sembla llençat en la mateixa orientació que Mammoulian.

Demà nit al FANTASIO

Estrena de la pel·lícula de la simpatia amb

Gustau Froelich
Marta Eggerth
Música de **Robert Stolz**

UNA CANCION UN BESO UNA MUJER

Nòtula: Al Centre de localitats i guixetes del «Fantasio» es desparten butaques numerades per a les sessions de dissabte nit, diumenge tarda i nit i dilluns nit.

GRANS NOVETATS EN CORBATES INARRUGABLES

Jaume I, 11 Telèf. 11655

EL BEN MENJAR

Sobre la bona cuina Aforismes Literatura i gastronomia

Menjar bé és el fruit d'una civilització. Així, en la història, el mateix que la literatura i les arts, la cuina segueix la trajectòria dels invasors i colonitzadors.

Com que no cal entretenir-se a demostrar aquesta veritat, la prova documental de la qual deixem als erudits, senyalem, com un fet important en la història de la civilització catalana, que el nostre amic Pujols veurà esmentat amb alegria, ja que demés de patriota és amic de la bona taula, l'aparició a darrers del segle XV, l'aparició a darrers del segle XV, escrit en català per mestre Rubert, cuiner d'Alfons el Magnànim. És un dels primers llibres de cuina del món, i ben aviat traduït al castellà, hom diu que per iniciativa de Carles V, la golafreia del qual li hagué de fer conèixer els patiments de la gota.

Aquest sol fet ja ens deixa ben situats com a ascendència pel que fa a tradició culinària, que ja hem quedat que és una de les formes més afinades de civilització.

Els catalans, tal com tenim un idioma propi, tenim una cuina pròpia. Pròpia i completa. La varietat geogràfica del nostre país, d'extensa costa, regions planes i muntanyoses de totes les alçades, amb climes variats, ofereix tota mena de productes autòctons, condició essencial per posseir una cuina completa i amb característiques pròpies. Que amb el nom «a la catalana» hagin passat als receptaris forasters gran nombre de preparacions culinàries, és una prova de la singularitat de la nostra cuina, singularitat que no s'improvisa, sinó que és el fruit d'un llarg conreu d'aquest tan important acte de la vida com és el ben menjar. Aquest conreu ha estat ininterromput. Hem esmentat un llibre del segle XV, que, si no anem errats, es pot trobar a la Biblioteca de Catalunya, en el qual el seu autor, el mestre Rubert, recull plats ja tradicionals. Darrera d'ell en podríem citar molts més, fins als nostres dies, demostrant que al llarg de la nostra història no s'han interromput les ganes de menjar bé.

Hi ha tractadista que assegura que la cuina de la península, afavorida per la invasió romana i l'aràbiga, fou durant l'Edat mitjana, la millor del món; el descobriment d'Amèrica vingué encara a afavorir-la. Amb la decadència política vingué la culinària, i la cuina francesa passà aviat la mà per la cara a totes les altres, fins al punt que arribà una època, ben recent, que semblava no haver-n'hi d'altra. Havíem perdut l'avantatge que d'èiem.

Avui dia, temps de cosmopolitisme superficial, de bescanvis fàcils i de comunicacions ràpides, hom pot gustar plats de totes les cuines del món, elaborats amb tots els productes de l'univers. Però cada país té els seus característics, els que donen individualitat i fesomia pròpia. No hem d'entrar en detalls sobre la cuina catalana, prou inventariada en tot de llibres i receptaris, molts d'ells però en castellà. No cal tampoc senyalar les característiques de la nostra cuina, que alguns troben un xic feixuga, com a cuina que no és tan evolucionada com la francesa, cuina d'un país de gent benestant, d'abundància de classe mitjana, que no es satisfà d'aparences i que es decanta per les coses sòlides.

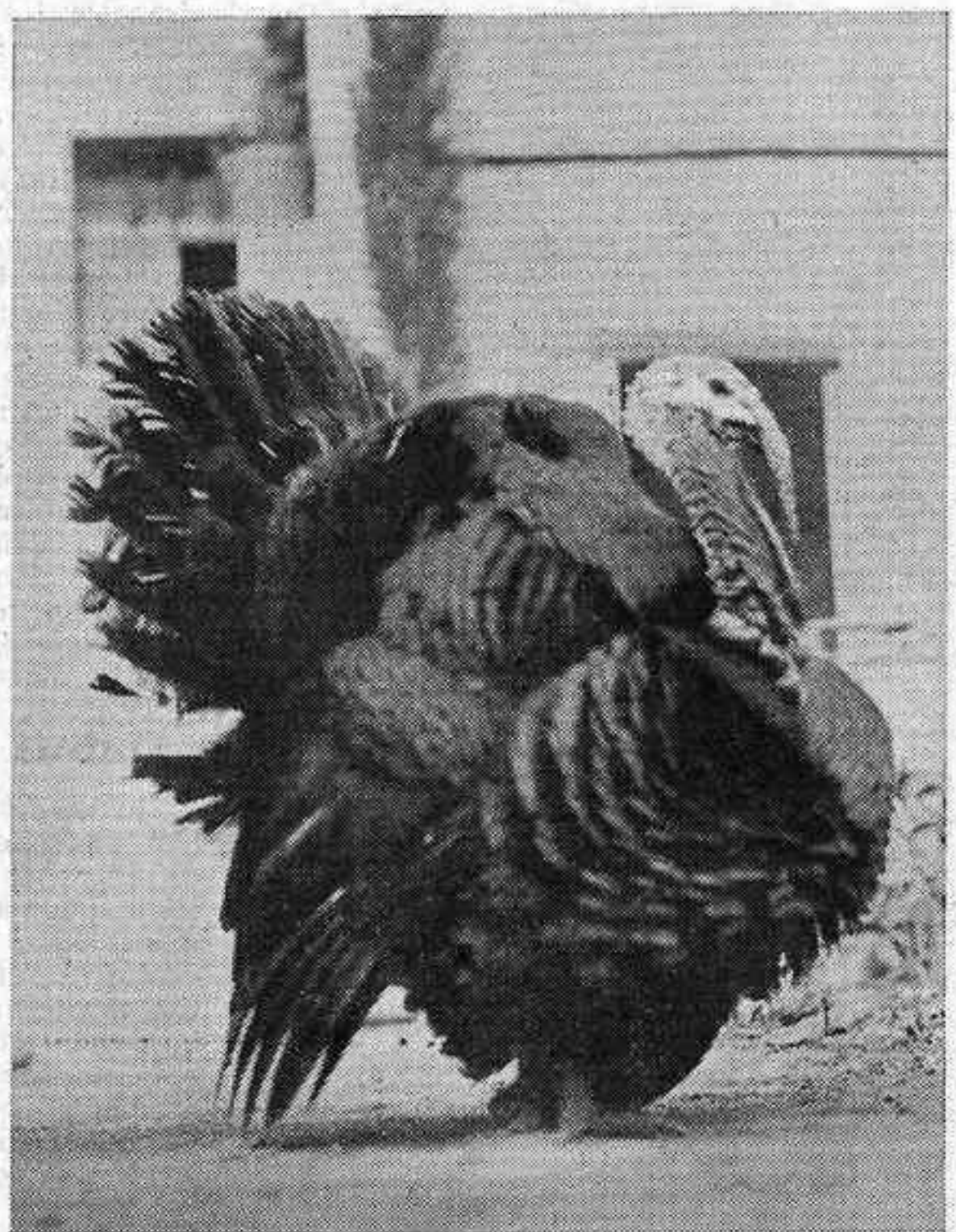
Però, malgrat aquesta fama de positius que tenim els catalans, i en el menjar es demostra, encara no ens hem adonat prou que la gastronomia no té tan solament un aspecte de pur plaer, sinó també un altre d'econòmic. Que cuina vol dir tant com producció, i menjar bé a base de les coses que produeix el propi país és una font de riquesa. Cal acreditar els nostres productes, fent valer llur lloc d'origen, donant-los a conèixer més del que ho són, que no ho són gaire fora d'aquí.

Parlem de productes naturals o elaborats que figuren a la taula. Malgrat la riquesa fruïtera de Catalunya, fins fa poc no han començat a haver-hi a Barcelona fruïteres de gran ciutat. Molts productes forasters no tenen parió amb els autòctons, però aquests tot sovint no s'escampen gaire més enllà de llur centre de producció i són suplantats a la cuina i a la taula per d'altres de forasters, que els són inferiors, o iguals, però vénen precedits d'una fama ben tre-

ballada de la qual nosaltres no hem sabut proveir els nostres.

De vegades, ens refiem massa de la bondat de la primera matèria, i negligim la preparació i elaboració. I això enlloc no es veu tant com en els vins, que podríem ésser els millors del món.

Però aquesta característica de la cuina

catalana, la trobaríem en moltes altres coses nostres, bones, sòlides, ben fetes, però un xic mal acabades, lleument desfavorides pels detalls. És mal de pobles poc madurs, poc afinats, que sovint estimen la quantitat per sobre de la qualitat, sense tenir present, pel que fa al tema que avui tractem, aquell aforisme de Brillat-Savarin: «Els que s'indigesten o que s'embriaguen, no saben ni menjar ni beure».

En un tall hi ha el tros del procurador i el dels passants; aquest darrer és el menys tendre. Això referma la llei dels contrastos, ja que no hi ha res més coriàci que un vell procurador.

Els veritables gormands han acabat llur sopar abans de les postres. El que mengen després de les postres no és sinó educació; però en general són molt educats.

Es un gran abús el costum d'encarregar a un convidat de tallar les peces grosses: com que això és una feïnada, i és més onerosa perquè una educació mal entesa vol que el tallador es guardi per ell el pitjor tros, tothom procura d'evitar-la. I ordinàriament recau sobre els més poc traçuts, i el rostit se'n ressent.

Les dones que, pertot arreu, són l'encís de la societat, es troben desplaçades en un àpat de gormands, on l'atenció no pot ésser distreta i es concentra en el que hi ha sobre la taula, no al voltant d'ella. Per això, en ocasions així, l'oca més estúpida guanya a la dona més amable. Però després del cafè el bell sexe reprèn els seus drets. Un metge amic fins pretén que aleshores encara n'ha adquirit més.

Convidar algú, és encarregar-se de la seva felicitat durant tot el temps que està sota el nostre sostre.

A un gormand de debò li agrada tant fer dieta, com veure's obligat a menjar de pressa un bon sopar.

Els bons sopars es fan en petit comitè. Un àpat de gastrònoms empedernits no pot passar de deu coberts.

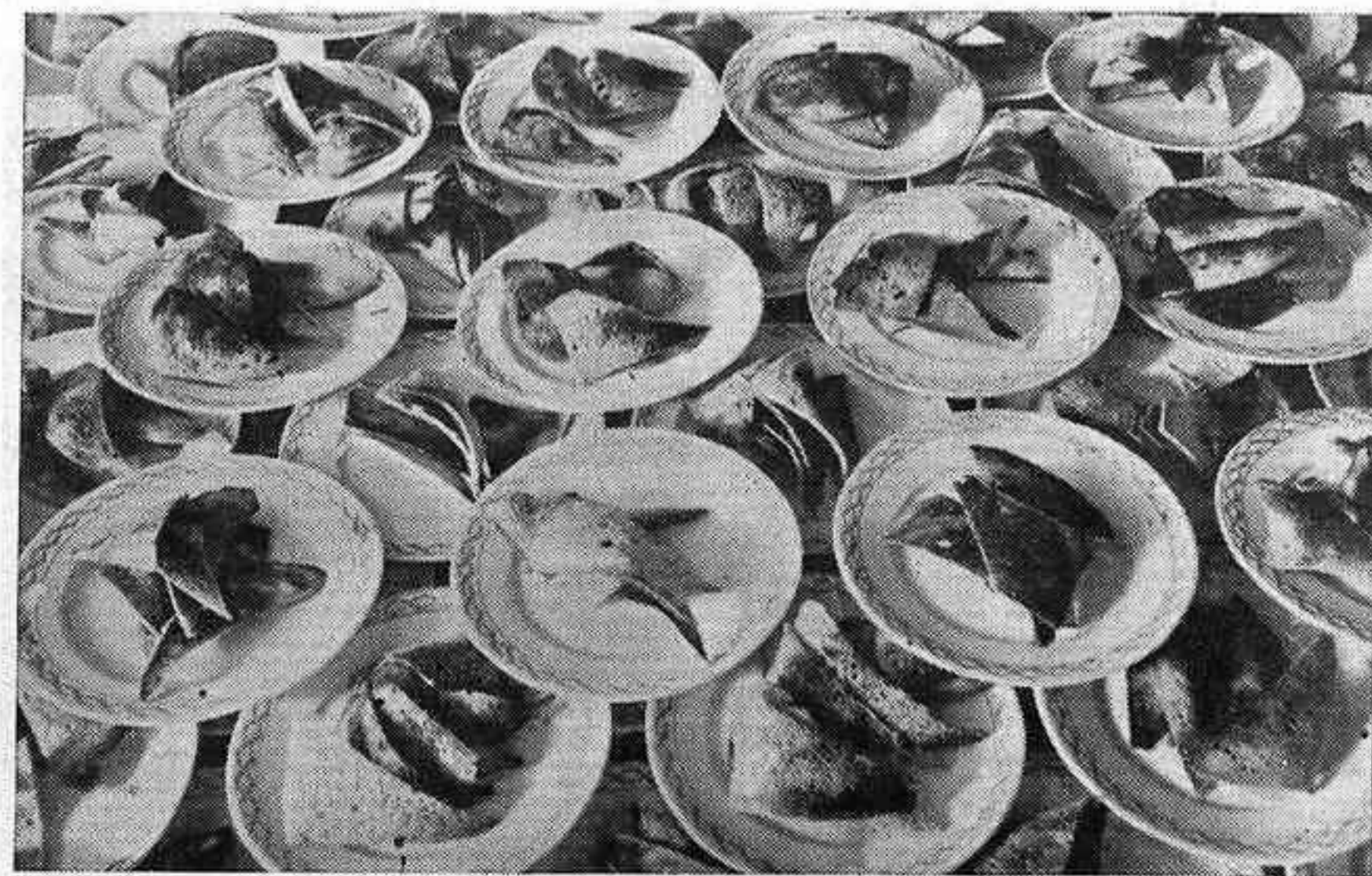
La principal preocupació de l'amo d'una casa ha d'ésser l'estat del plat de cada un dels seus invitats, i el seu primer deure, de no tenir-lo mai buit, i el got ple. Sempre ha de tenir horror al buit.

Un gormand de debò no es fa esperar mai.

Fer frases, i fer-les bé, és ofici de literat. Fer plats, i fer-los bé, és ofici de cuiner. No és indispensable que ambdós oficis vagin junts. El segon ha de pendre la ploma només per escriure receptes de cuina, perquè rarament, encara que faci frases sobre l'art de menjar, se'n sortirà bé.

Coneixem un barman, que com a bar-

Al teatre, hi hagué un temps que era costum: menjar en escena. Però en realitat no es menjava. En una obra catalana, una família menestral tenia una cassola d'arròs al mig de la taula. Ens consta que l'arròs eren serradures mullades i uns retalls de baieta vermella, fets amb tires d'espolsadors, simulaven talls de pebrot. Un ex-actor

Natura morta

man anava a l'hora. Abandonà d'estar-se darrera el tauler sacsejant la coctelera o abocant beguda amb aquella precisió que és tan bonica si es tracta de copes de licor, que cal que no vessin empastifant el peu i els dits de qui l'agafa, i tant de fàstic fa quan es tracta de begudes que no han d'omplir el got on s'aboquen. Abandonà un lloc tan honorable per estar-se darrera una taula de redacció. I, és clar, ha fet molt mala fi.

De totes maneres, els literats sempre han escrit de coses de menjar i de beure, abans que la gastronomia fos considerada un art i que un cert esnobisme se n'apoderés. Els escriptors realistes han descrit àpats amb una precisió que es veia d'una hora lluny que copiaven receptes d'un llibre de cuina.

que encara recorda el tuf de serradures mullades que hagué de respirar en els seus bolsos per sòrdids teatres, explica coses així i pitjors encara.

Però això no té gran cosa a veure amb la gastronomia, perquè si ella té sempre a veure amb el menjar, aquest tot sovint no té res de comú amb la gastronomia. I fins ha semblat, a èpoques, que la literatura i l'art no tinguessin res a veure, no ja amb la gastronomia, sinó ni amb el menjar tan sols. Parlem, és clar, d'aquest nostre país, que així i tot estimem tant.

Fóra difícil de fer una antologia culinària a base d'autors catalans. No són pas els que van més ben menjats del món, sense arribar, en general, a les dietes absolutes de la bohèmia madrilenya.

Alguns lectors potser recordaran que un diari català, una temporada, publicava amb regularitat una secció dedicada a la bona taula. A més a més de receptes tretes d'algun dels infinits manuals existents, es dedicava a entrevistar periodistes — periodistes!, sí, senyors — sobre qüestions de taula. Quines coses van sortir, Mare de Déu! Hi havia qui considerava les arengades com el millor plat (!) que havia conegut en sa vida. Un altre parlava d'una arrossada al bosc de can Feu, o d'un tip de mongetes com de moments decisius en la seva vida.

No era per sobtar-se massa. El que sobtava era la inconsciència del que menava l'enquesta. Però potser no calia sobtar-se'n pensant un moment que a Catalunya hi ha hagut novellista que, per donar idea del luxe d'una família, la descriu menjant carn a la brasa amb salsa a la maionesa; o recordant aquella obra teatral, ben contemporània nostra, en què un senyoràs, milionari, recita el menú d'un àpat de nocces de la seva família: canalons, llagosta i pollastre.

També hi ha aquells autors que, volent ésser fins, cosmopolites i refinats, només parlen de tes amb pastes i cocktails, refinaments als quals ja han arribat àdhuc les classes passives més tronades.

Tot plegat, falta de documentació, de bon gust i excessiva ignorància. Advertint que no cal ésser un golafre ni un begut per poder parlar amb coneixement i solta dels plaers de la taula, que els ascetes i els dispètics consideren propis només dels porcells d'Epicur. L'escriptor es dirigeix més a la imaginació que no pas al paladar i a l'estómac, i molt sovint s'han fet famés de bevedors a poetes que han pres la beguda com un tema líric i que no eren pas, en aquest aspecte, per sobre ni per sota de la mitjana normal, la de qualsevol persona honrada, i mediocre i tot si voleu.

Transportats a un pla literari, el menjar i el beure són uns temes com uns altres, ni més alts ni més baixos. Tot és la manera de tractar-los, manera força negligida en les nostres lletres. Si no us ho creieu, preneu notes per a una antologia, i veureu si arrebegueu gaires trossos aprofitables.

Aquests bells recipients esperen un vi exquisit, un licor deliciós o una essència rara? Adhuc buits satisfan l'esperit, puix que li donen la sensació de la forma perfecta

—Es un metge molt simpàtic i de molta consciència. Cada dia em fa dues visites.
—Es estrany. A mi, a la primera em va dir que ja estava curada.

(Le Journal, París)

J. R O C A

Rambla del Centre, 33
Passatge Bacardí, 2

COMEDIA EN COL-LABORACIO

—Tens alguna idea?
—Cap, i tu?
—Tampoc.
—Aleshores escriurem l'obra plegats.

(Lustige Blätter, Berlín)

RELIGIÓ I GASTRONOMIA

El gall dindi de Nadal

Poques religions hi ha, com la catòlica apostòlica i romana, que sapien mantenir com ella, al costat del més quinquagesimari espiritualisme, el culte i l'adhesió a totes les joies d'aquest gloriós món terrenal.

Direm només com ens sembla que és principalment per aquella raó i a part les altres causes que hi hagin pogut influir, que cap

Per l'agost, cada poble de Catalunya fa la seva festa major. Les opulents oques rostides n'eren el plat insubstituïble. I Tots Sants, venia carregat de panellets i castanyes. Per Santa Magdalena, es menjaven les primeres avellanens tendres de l'any; per Sant Jaume, els melons; per Sant Angel, les magranes. Cada vegada que dintre l'any hom encetava la menja en família de qual-

Els herois d'aquests dies

altra religió no hagi pogut prosperar en les nostres latituds — països de llum i de claror, més instintius que intel·lectuals i més sensorials que barrinadors.

Tot això potser és excessiu com a preludi del que motiva aquest article, que és parlar un xic del calendari gastronòmic religiós de Catalunya, però les mateixes ganes de presentar la nostra golafreia nacional justificada i coonestada per la millor autoritat possible, ens ha portat a aquestes disquisicions, de les quals hem de demanar perdó a la benevolència del nostre lector.

Els catalans, en la nostra cuina, com en els nostres sentiments generals, no hem fet mai gaire gala de complicacions ni subtilitats. La cuina catalana és ben lluny de revelar-nos com a poble refinat en l'art del menjar, però demostra prou bé que som pràctics i positius en allò que toca a la nostra nutrició; si no és complicada, és, però, substancial i succulent.

sevol fruita, de qualsevol producte de la terra, la frase ritual que pronunciava el cap de casa era: *Any de bé siga*, que era corejada per tota la família.

Segons es pot veure, com a gastronomia, no és pas massa pròdig el nostre calendari, però encara en aquesta relació hem comptat moltes dates la celebració de les quals es perd més de dia en dia.

Sort, però, que la més solemne, aquesta de Nadal, cada any agafa més prestigi i hom la commemora amb més entusiasme. El fet és que encara que la seva significació religiosa no és massa present en la memòria de tothom, és ben difícil que hom arribi a aconseguir que a l'imatge del pollastre no s'associï, de lluny o de prop, en cada consciència, la del naixement de Jesús.

JOAN QUARESMA

Aforismes

La major pena que es pugui fer a un gormand, és interrompre'l en el seu exercici. Per una visita a persones que mengen és una manca de bon ús i de saber viure; és impedir-los de raonar llurs plats, i causar-los distraccions enutjoses.

El vi de collita pròpia, un sopar d'amic i la música d'aficionats són tres coses igualment a tómer.

La taula ha d'estar perfectament il·luminada, sense noses per al servei ni perill per a les salses.

Més val embriagar-se amb vi que amb tinta perquè és menys negre.

Algunes persones tenen por, a taula, d'un saler abocat i del nombre tretze. Aquest nombre solament és de tómer si només hi ha menjar per a dotze. Quant al saler, l'essencial és que no s'aboqui dintre un bon plat.

DARRER RECURS

—Què esperen per trobar-me un bon partit?
—Em sembla que haurà d'acabar acontentant-se amb el partit feminista.

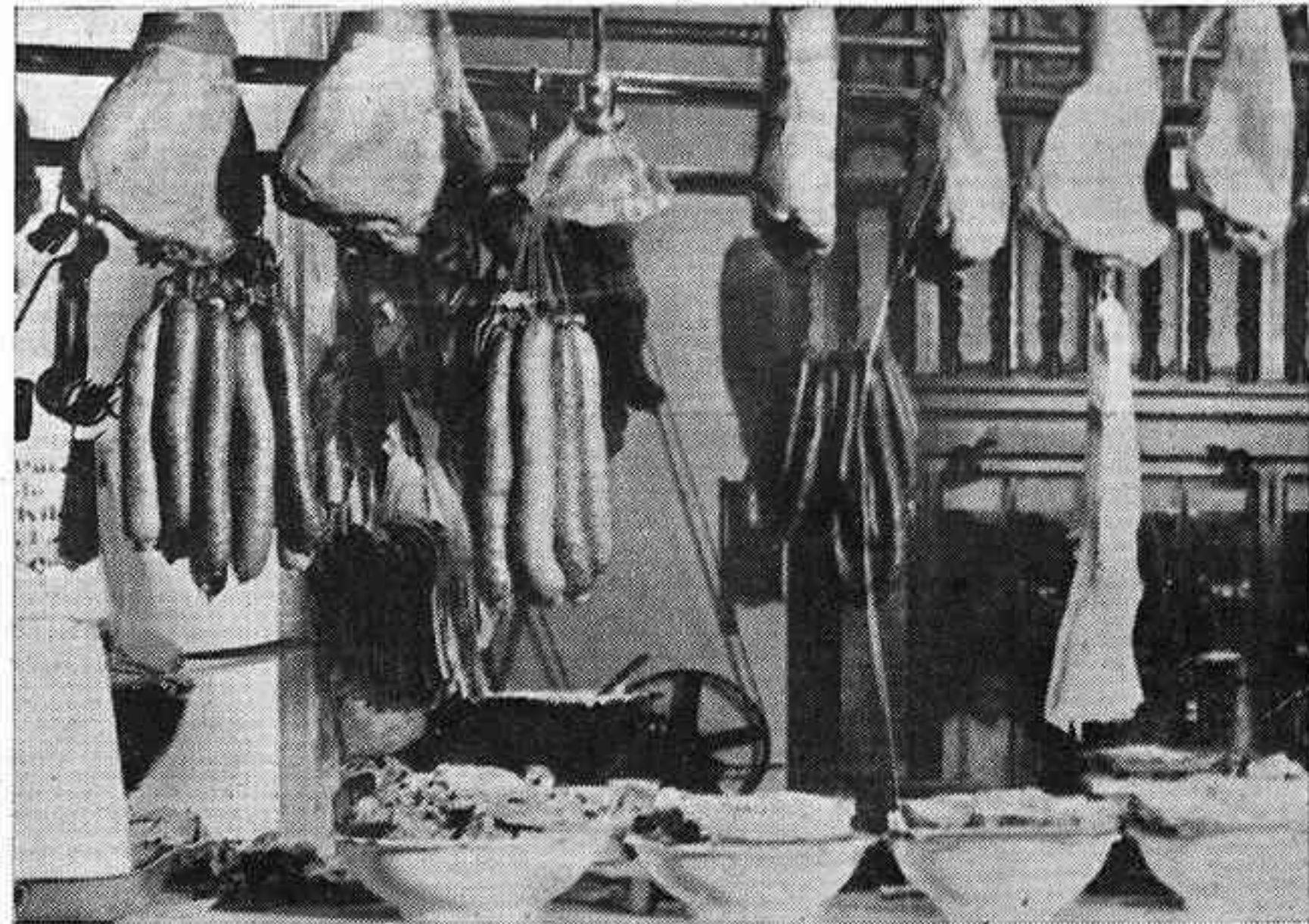
(Gringoire, París)

La nit de la vianda

Hi ha en l'any, unes quantes nits inconfusibles gràcies a llur perfum. Entre totes elles, la vetlla de Nadal té, ultra el perfum, un color i una remor pròpies. Com uns formidables incensers, les caixes dels mercats exhaleu vapors espessos que arriben a formar núvols damunt del cel de la ciutat. Núvols fantasmals que ruixen d'articles alimentaris els somnis dels miserables que, arribada la nit de Nadal, surten de casa i

fusta. A les pinyes els fan l'ullet 'es etiquetes de les ampolles de rom arrencades en els prestatges. Per tot el bar circula un aire colonial i d'un moment a l'altre esperem que els dependents sortiran de darrera del tauler per a cantar-vos un son.

Tot té un color d'or. L'or de les bufandes de les botelles de xampany, l'or de les bombetes de mil bugies i l'or del llautó, redimit per la llum. Fins els taxis, carregats de

«Les cansaladeries reboten de llum i d'embotits»

dormen al carrer, per a donar gust als autors de contes nadalencs i als anarquistes.

Canaletes. Allí on menys suposàvem, en l'aparador ocupat normalment per les capses de bombons o bé la pastisseria, aquesta nit ha estat convertit en un galliner. Sota el vidre i a través de la tela metàl·lica, el públic badooc contempla la papada d'un indi o bé els colors virolats d'un capó. Els infants, sadollats ja de pressentiments de Reis, es deturen davant de les gàbies i demanen un animal d'aquells.

En les entrades dels bars, sota mateix dels anuncis lluminosos, pengen garlandes de pinyes d'Amèrica. Tenen un aire de *girls* de revista negra i branden el plomall per damunt de la calba dels melons que dormen a terra, dintre de la palla de les caixes de

ministra fins al capdamunt, tenen un posat noble de carrosses o bé de corns de l'abundància. Un d'ells s'obre i deixa a la vorera eines fruites delicades de revellon: dues noies vestides de nit, amb unes robes color llimó i verd tendre.

La Boqueria té aquesta nit proporcions de tumulte públic i ritme de fàbrica. Les parades de verdura són trinxeres construïdes a base de cols i d'escaroles. Les cansaladeries reboten de llum i d'embotits. Els adroguers han fet uns castells monumentals de llanes de conserves i els paquets de pastes d'ou són les bengales de la revetlla aquesta.

Entre la gentada que omple els mercats en les nits de Nadal, només la meitat hi va amb la intenció de comprar. De l'altra meitat, n'hi ha una part que hi va per l'espectacle i una altra part que hi ha estat menada per intencions no gaire honestes, de les quals poden informar-ne les minyones de servei un xic revingudes.

La majoria dels compradors, o — més ben dit —, de les compradores de bona fe, són dones que al matí no tenien pas la intenció d'anar a plaça a la nit. Però en el moment de guarnir el pollastre, s'han adonat que els mancaven les prunes, o bé que no havien pensat en els macarrons o que no havien atinat en l'api. Aleshores no els resta altra solució que la de disposar-se a patir i anar-se a capbussar dintre del mercat. Això els encomana un neguit i una precipitació. Volem que les venedores les despatxin ràpidament. S'inquieten quan troben els passos obstruïts i juren i rejuren que és aquest el darrer any que van de nit al mercat... Però arriba l'any següent i la memòria és tan flaca com abans. Les prunes i els macarrons han estat, també, víctimes de l'oblit.

Les muntanyes de vianda, a mesura que avança la nit, decreixen ostensiblement. De mica en mica, es reparteixen entre els cabassos. Rambla amunt, van les dones amb el cos mig plegat per la càrrega. Però avui s'ofereixen amables els marits i els promesos. Nansa a mà i mà, els castells baden una boca de pam i tota la nit és perfumada d'api, que és l'alfàbrega de la revetlla de Nadal.

Un dels misteris, entre els molts misteris de la nit de Nadal, és saber qui consumeix aquelles paneres que exhibeixen les confiteries. Nosaltres no hem cregut mai que fossin verídiques. Les ampolles que treuen el cap entre cintes, són de fusta; el paper cel·lulosa no embolica torrons, sinó llambordes, i aquella fruita tan magnífica és cera pura, pintada de colors. Si les confiteries exhibeixen aquestes paneres és perquè l'amo de l'establiment es documenta en la felicitació del vigilant i la pren com a article de fe.

Un altre dels misteris de la nit de Nadal aplicada a la confiteria, és el desig sobtat d'arruinar-se que senten alguns comerciants, en benefici de la clientela. Botiga que normalment es mor de gana, avui, en lloc d'aprofitar-se de l'oportunitat, estableix unes rebaixes de preus sensacionals i per una quantitat modestíssima forneix al comprador tota l'alegria de Nadal, des dels vins fins als havans. Desconfieu del consumidor que en una nit com aquesta sucumbeix a la temptació dels rètols provisionals i de les notes de preus escrites en números de pam. L'home que per Nadal compra xampany d'origen inconfessable i torrons clandestins, quan arribi la nit de Reis comprarà joguines procedents de fallida. Consentirà que els seus infants muntin cavalls de tres potes i es posin gorres de soldat que destenyeixen.

La matinada és l'hora dels impacients. Dels impacients que no poden esperar el dinar de l'endemà i dels sense família que s'imaginen una llar pròpia sota les llums dels restaurants de darrera hora.

Els rostits, les salses, els embotits i els formatges descansen en les prestatgeries. Les ampolles es destapen gairebé soles. Es l'hora en què els mariners desembarcats pensen en la família i ofeguen la malenconia en cervesa. La digestió els emboira el cervell. La glaçada de la matinada els sorprendrà sortint d'alguna casa dubtosa i tot fent tentines s'adreçaren vers el port.

Es l'hora en què els mossos dels mercats escombren. A la nit se li han menjat tota la carn. Només li resta la carcanada.

ANDREU A. ARTIS

Durant les festes de Nadal, plenes d'amor a la tradició, aquest és el vi tradicional de la felicitat i l'alegria.

CODORNIU

CODORNIU

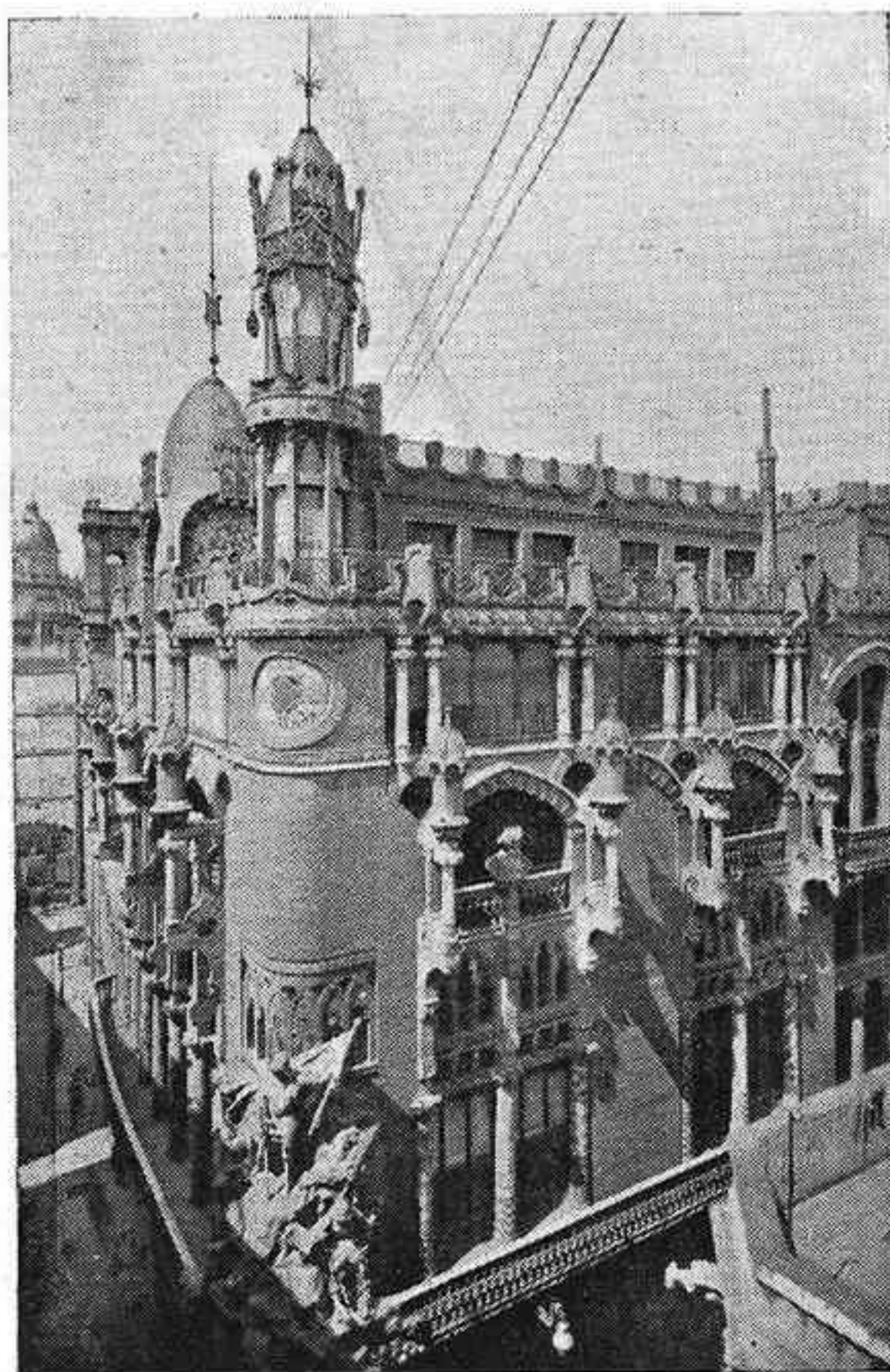
LES ARTS I ELS ARTISTES

UNA TRISTA DEIXA

«Modern styl»

Una revista alemanya, el Gebrauchsgraphik, ha dedicat un número a commemorar el seixantè aniversari de la naixença d'Aubrey Beardsley, el famós il·lustrador anglès, mort l'any 1898...

panya! Si un dia els aneu observant, hi trobareu les mostres d'una fantasia impressionant. De la papallona monstruosa de maòlica que capima una casa de la vora de les Arenes al vano que, capritxosament titulat «La Virtud», n'exhibeix una del carrer d'Aribau...

La quintaessència del «remate»

anys felïços de les grans exposicions, i m'ha fet recordar que per Barcelona, aquest modern styl que trobava la seva expressió més elevada en els dibuixos del gran il·lustrador anglès (creador d'una escola que avui amb prou feines si compta amb dos o tres seguidors)...

Costa, en efecte, d'imaginar-se com devia anar que el nostre clima, que sabia fer adaptar tots els estils arquitectònics a les nostres característiques racials, i que produïa un gòtic tan sobri i original com el de la nostra Catedral i el de Pedralbes...

Veïeu, i no us ho sabeu empassar, com els elements decoratius van menjant-se l'arquitectura i assistiu plens d'estupor a l'eclosió d'un element indispensable, d'aleshores endavant, als constructors de cases de la nostra ciutat: el remate. Jo em recordo com els mobles d'aquella època — un altre llegat, més fàcilment liquidable, però — eren unes balueres monstruoses, plenes de corbes i floració...

La revolució fotogràfica moderna

Rares vegades podem visitar exposicions de fotografia que siguin una veritable expressió del nostre temps. Gairebé sempre els mateixos assumptes tradicionals encara que admirablement executats, majorment si a l'exposició ha precedit un rigorós jurat d'admissió.

Al Primer Concurs Popular Català de Fotografia, a l'Exposició de Fotografia Britànica i altres de les últimes que hem vist, si bé hi hem trobat algun intent de noves concepcions molt lloable, no és encara massa palesa la revolució moderna a què ens referim i hom es pregunta: a part d'algun intent orientat vers la nova dada objectiva, quines diferències trobem entre una exposició de principis de l'actual segle a una d'avui...

Francament, no veiem gaire el progrés en l'individu. La concepció del quadre és en essència la mateixa, com si no hagués passat res, i no obstant, de mig segle XIX ençà han passat un Cézanne, un Picasso, un Miró i unes teories freudianes i einsteinianes que han repercutit, que repercuteixen i que han d'influir en les noves concepcions estètiques de la Fotografia de tal manera, que esperem confiadament les noves manifestacions que ja s'han deixat entreveure en les planes de publicacions que ens vénen de l'estranger.

Mirem, si no, en la nova plèiade, quins noms més destacats: Man Ray, Sougez, Tabard, Moholy-Nagy, Buñuel, per no citar-ne més, car avui no intentem fer-ne un inventari.

Aquests homes ja ens han donat proves de noves concepcions en què la fotografia és producte de l'individu, no producte de la realitat ambient.

Fotografia subjectiva, no fotografia objectiva.

La nostra generació que sofreix la influència exercida per la velocitat, per les altures, per les profunditats de l'Oceà, per l'electricitat, per les múltiples ensenyances de la ràdio i del film que ens ha donat coneixements tan exactes de llunyanes terres fins a punt de no sorprendre en ésser vista una placa de Sant Pere de Roma, de Sant Marc de Venècia, del Pont dels Sospirs o de l'Arc de l'Estrella, perquè ja hi estàvem familiaritzats pel film i la foto.

De tant en tant comencem però a veure-hi ja un intent; si no molt atrevit força lloable, de la nova visió de les coses, un encall, un bodegò, un peu projectant una ombra damunt la sorra, etc., i fins algunes vegades s'entreveu que l'autor n'ha copsat la significació. Ja és molt!

Però nosaltres esperem més; fins aquí això és anar en auto quan ja hi ha trimotors aeris.

Un altre curiós fenomen, característic d'aquella arquitectura, és la subversió operada en la missió secular de les columnes. Fins aleshores les columnes servien per a suport d'algun cos d'edifici o de façana, i per tant descansaven damunt d'una base sòlida. El modern styl va prescindir d'aquestes exigències. Hi ha a milers de columnes, en el nostre Eixample, que no descansen enlloc — n'he vist unes, a la Gran Via, que recolzen damunt d'una corba de pedra que figura una fulla o, qui sap, un núvol — ni suporten res. Columnes fantàstiques i inoperants, amb capitells monstruosos i híbrids, que només tenen parió amb les balustrades i les tribunes farcides de senyores de llarga cabellera desmaiada i de flor exuberants de pedra picada, que han esdevingut una bonica font d'ingressos per al nostre Ajuntament, però que pel meu gust pagarien tot el dèficit municipal.

Profà de mi, no he sabut mai què devien ensenyar, a les Escoles d'Arquitectura, aleshores. El fet és que els nostres mestres de cases, d'una tradició tan gloriosa i d'un sentit comú tantes vegades mostrat a través de mil solucions elegants i característiques, varen ésser suplantats per una colla de senyors arquitectes plens de pensades genials, que es van fer rics explotant la vanitat dels propietaris.

El més edificant de la cosa és, però, que aquests propietaris esplèndids en el ram de la decoració de les façanes, estalviaven fins al darrer centim en la construcció de celoberts, i en la instal·lació d'ascensors i serveis sanitaris. I fa molt de temps que penso que si el nostre Ajuntament volgués fer una obra veritablement revolucionària, profitosa per a la ciutat, que resol·lidrà la crisi del ram de la construcció i no costaria cap diner a al ciutat, obligaria tots els propietaris de Barcelona a treure tots els remates i les tribunes, i a gratar les artístiques façanes de les seves cases modern styl, suprimint tota la fullaraca i l'ornamentació que entrebanca i suplanta l'arquitectura de l'edifici, mentre de passada podria ordenar a aquests mateixos propietaris, un dia tan esplèndids, a millorar les condicions interiors de comoditat i higiene de llurs decoratius i incomfortables immobles.

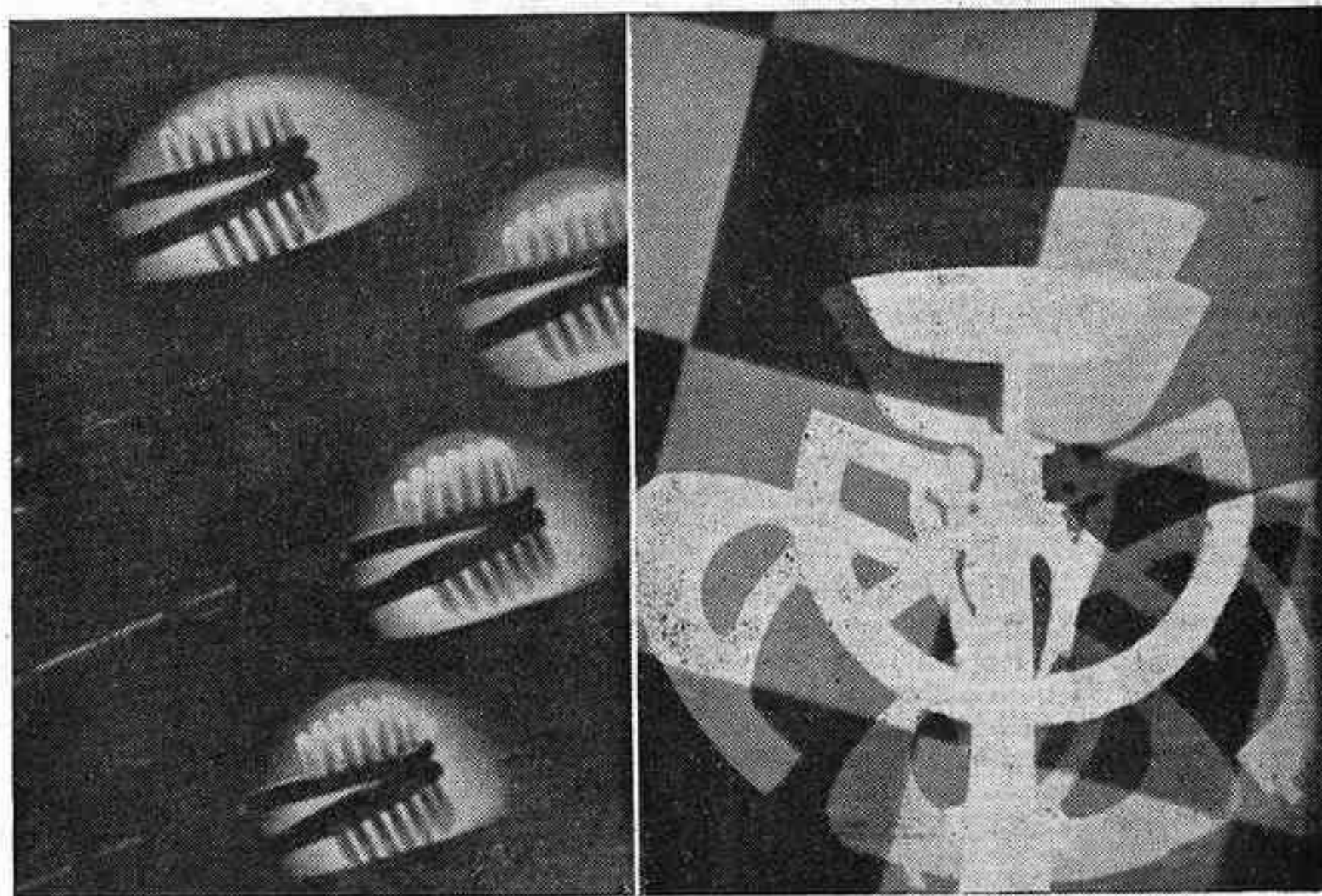
I em sembla que si Aubrey Beardsley, en comptes d'haver-se mort als vint-i-sis anys, hagués viscut fins ara, més aviat hauria encoratjat aquesta esportada del fals decorativisme que no n'hauria planyut la mort. Perquè Beardsley interpretava la seva època, però en canvi tenia bon gust i talent.

RAFAEL TASIS I MARCA

I anem tan enllà en la valorització de les manifestacions artístiques personals, que desitgem veure realitzacions obtingudes per temeraments dotats — els no dotats no comptem — als quals la passió, la veritable vocació, els emporti amb intensitat tal que fins els faci creadors dels elements tècnics de la seva pròpia ensenyança.

Es el que passa actualment amb la revolució fotogràfica de què parlem. Els avantguardistes de la fotografia, trobant tan reduït el cercle de les possibilitats fotogràfiques fins avui reconegudes, i fixant-

No ens sentim però tan irresponsables com els sobrerrealistes que ens atrevíssim a cremar els museus. Però els tancaríem per als que en art no fossin majors d'edat; perquè, com podem esperar arribar a un art que sigui reflex de la nostra època si els nostres artistes estan educats amb els exemples de David, de Rubens, de Botticelli o de Fidias? La diferència que hi ha en tots els ordres de la vida entre el segle de Pericles i el de l'electricitat no guarda relació amb la que hi ha entre una Diana de Versalles d'escola praxitelica i

Fotos Keppler (Nova York) i Errell (Berlin)

se en les diverses manifestacions que realitzen les altres arts, especialment la pintura, amb l'expressionisme, el cubisme i el post-expressionisme, fixant-se en les elucubracions dels sobrerrealistes, els fotògrafs avantguardistes s'han sentit emportats per noves ambicions. La fotografia abstracta els ha obsessionat. Però, com realitzar-la!

Abans que tot cal trencar per complet amb la idea que la fotografia sols pot ésser un element de reproducció de la realitat. Trencada aquesta idea i acceptant que sigui apta per a representar coses que, tergiversant el real, puguin produir una suggestió distinta del real, cal arribar als sistemes i operacions executives.

Executar una obra fotogràfica que mogui el nostre subconscient, que desviï la nostra atenció de l'anàlisi objectiu, que ens faci presentir l'espai infinit, l'imponderable, que ens comuniqui una sensació insoportada, no era pas cosa fàcil desconeixent els ressorts ocults als coneixements humans o que si bé coneguts teníem oblidats, com el pagès que ha tingut a la gola la caixa de núvia per a recreament de ratolins fins que ha vingut l'antiquari a descobrir-li la seva ignorància.

Calia doncs fer esforços per a descobrir aquelles possibilitats, i aquí ha entrat el calvari dels nostres avantguardistes fotogràfs, havent de crear una nova tècnica, descobrir unes noves possibilitats, esgotar els recursos de tots els elements al seu abast. Els objectius, els reflectors, els cristalls, les falses posicions, les superposicions, els jocs de cromatismes, les projeccions ortogonals, les ombres conjugades, la dissociació dels cossos, la rarefacció de l'aire, les gravitacions intervingudes, i tota una sèrie de trucs de noble procedència fotogràfica o físic-química. Procediments nous que constitueixen la base dels elements de la fotografia abstracta.

Procediments que cada un deu investigar per pròpia passió, car a la redempció sols s'hi arriba pel camí del calvari. Les roses trobades fàcilment embruteixen, les herències cremen paràsits. I rares vegades serà capaç de treure bon partit d'una possessió aquell que no l'hagi guanyada.

Es per això que advoquem en art, per l'autodidactisme que eviti la influenciació. Evitar el museu, l'exposició, la còpia, en una paraula, com a elements pertorbadors de l'individualisme.

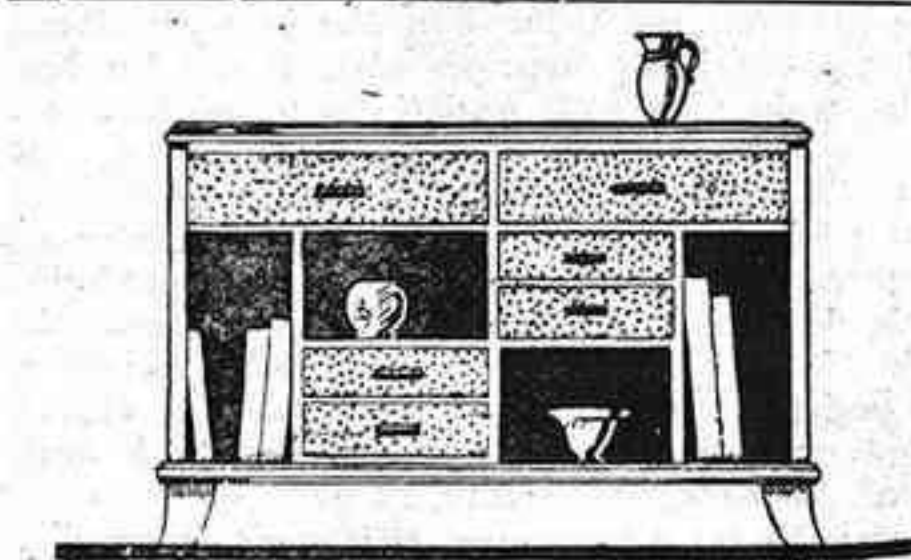
El millor mestre és la passió; existint aquesta s'arriba a l'insospitat.

una Diana del contemporani Manship, tot i la gran diferència de concepció i de realització.

I hom es pregunta on fórem en art si en l'ensenyança de successives generacions no haguéssim infiltrat més que l'esperit de la pròpia època, si no haguéssim vingut els renaixements, si no haguéssim fet de tant en tant el ritornello all'antico?

Heus ací la norma que s'ha de traçar la nostra generació de fotògrafs cultivadors del nou art. Avançar sempre cap a nous horitzons d'investigació amb impuls individual, sense girar la vista enrera, no sigui que quedem petrificats com la figura bíblica demostrant que de la fotografia sols en podem extreure el fruit d'una reproducció objectiva.

P. CATALA
Fotògraf

BADRINAS
MOBLES
DIAGONAL, 460

VISITEU
THE CATHEDRAL SHOP
(LA CATEDRAL)
Corribia, 15 (enfrent de la Catedral) Barcelona
Records típics de totes les regions d'Espanya
(Es parla català)

raspalls per a tots els usos
articles de neteja — objectes per a presents
rambla de catalunya, 40

EXCLUSIVES DE VENDA
URALITA, S. A.
OBJECTES PER A PRESENTS
Cristalls Orrefors: Porcellanes Ginori-Copenhaguen
Platería, etc.
Passeig de Gràcia, 90 Passeig de Gràcia, 47

Nosaltres esperem la veritable revolució fotogràfica al nostre país.

La revolució que representa reivindicar per a l'art fotogràfic — entenguï's bé que diem l'art fotogràfic — la posició de creador.

Avui a la fotografia ja no se la pot titllar de senzill factor captador de realitats, i com que disposem d'elements demostratius, podem ben dir que la fotografia ha passat ja del terreny de la pura dada objectiva, a la posició de creació subjectiva.

El fotògraf del nostre temps, i de l'esdevenidor, ja no sortirà de casa carregat amb una màquina i dotze plaques per a retratar allò que li surti al pas que faci bonic, suposant que sigui un temperament sensible que ho sapiga veure. No.

El nostre fotògraf projectarà en la seva ment la foto a realitzar, ordenarà en bocet els elements que la deguin compondre, talment com l'arquitecte, estudiarà i resoldrà les dificultats tècniques, les possibilitats que li ofereixen els elements de què disposa per a rectificar a voluntat els objectes i realitzarà finalment la seva obra que serà concebuda mitjançant un sentiment, i executada amb una voluntat d'expressió.

El nostre autodidactisme en aquest ram de la fotografia ens autoritza a dir les més atrevides coses, i encara que s'hagin d'escondalitzar els artistes, fotògrafs o no, no podem deixar d'expressar les nostres idees.

Creiem tant en l'eficàcia i avantatges de la no influència, que advoquem per l'autodidactisme i la llibertat individual en el cultiu de les arts.

Tota imposició, sia de sistema, de procediment, i sobretot de concepció, és tan perniciosa que aboca l'individu al rutinarisme.

Acceptar i supeditar-se a les teories i procediments dels altres és matar la personalitat de l'artista.

QUAN VOSTÈ VULGUI

FER-SE FER MARCS, ADQUIRIR QUADROS, PANTALLES, RELLEUS D'ART, O QUAalsevol ALTRE OBJECTE DE BON GUST,

RECORDI QUE NO TROBARÀ EN INMILLORABLES CONDICIONS A

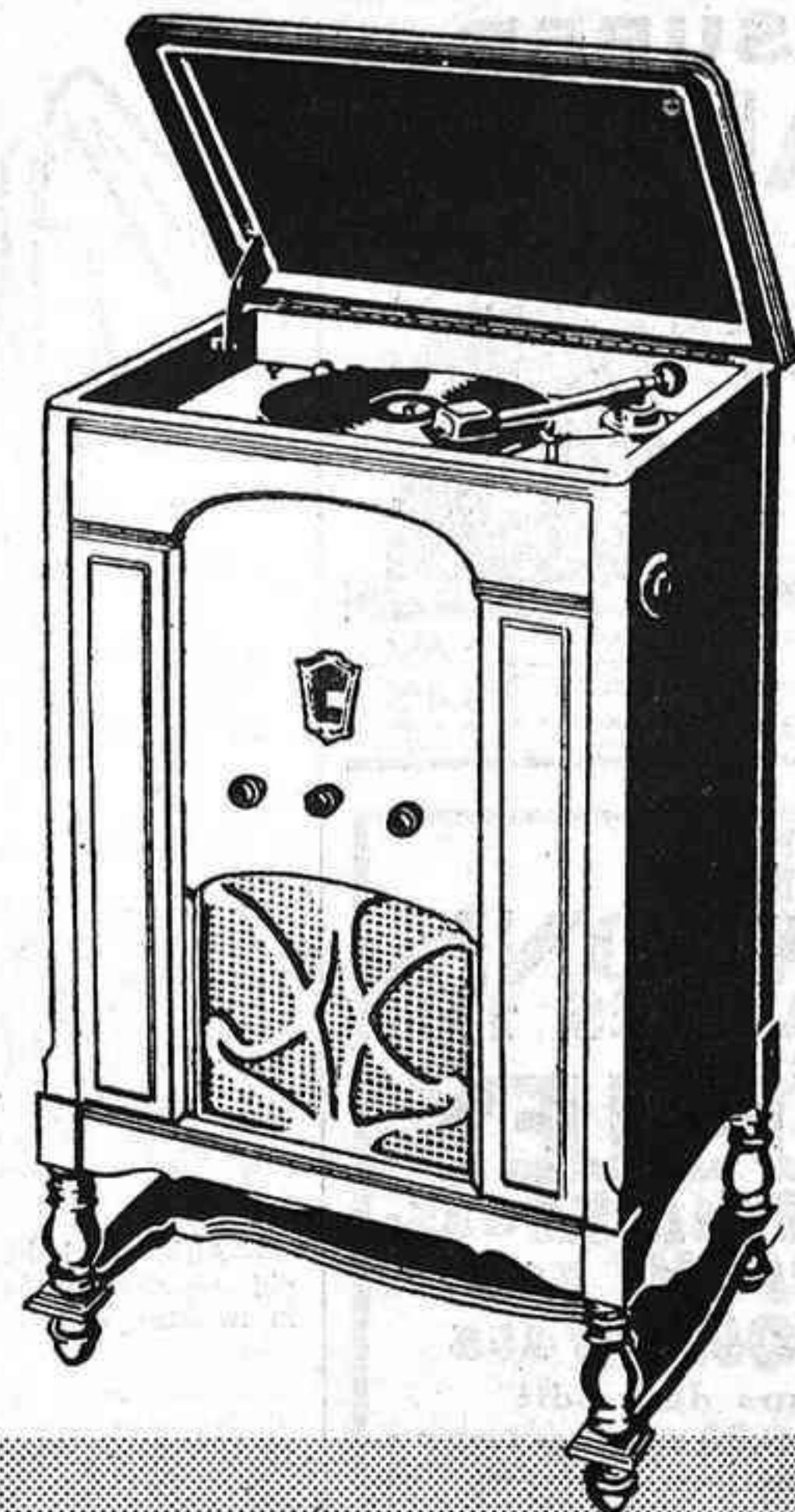

ENTRADA LLIURE DURANT: BAS, 5. TOCANT EL PORTAL DE L'ÀNGEL BARCELONA.

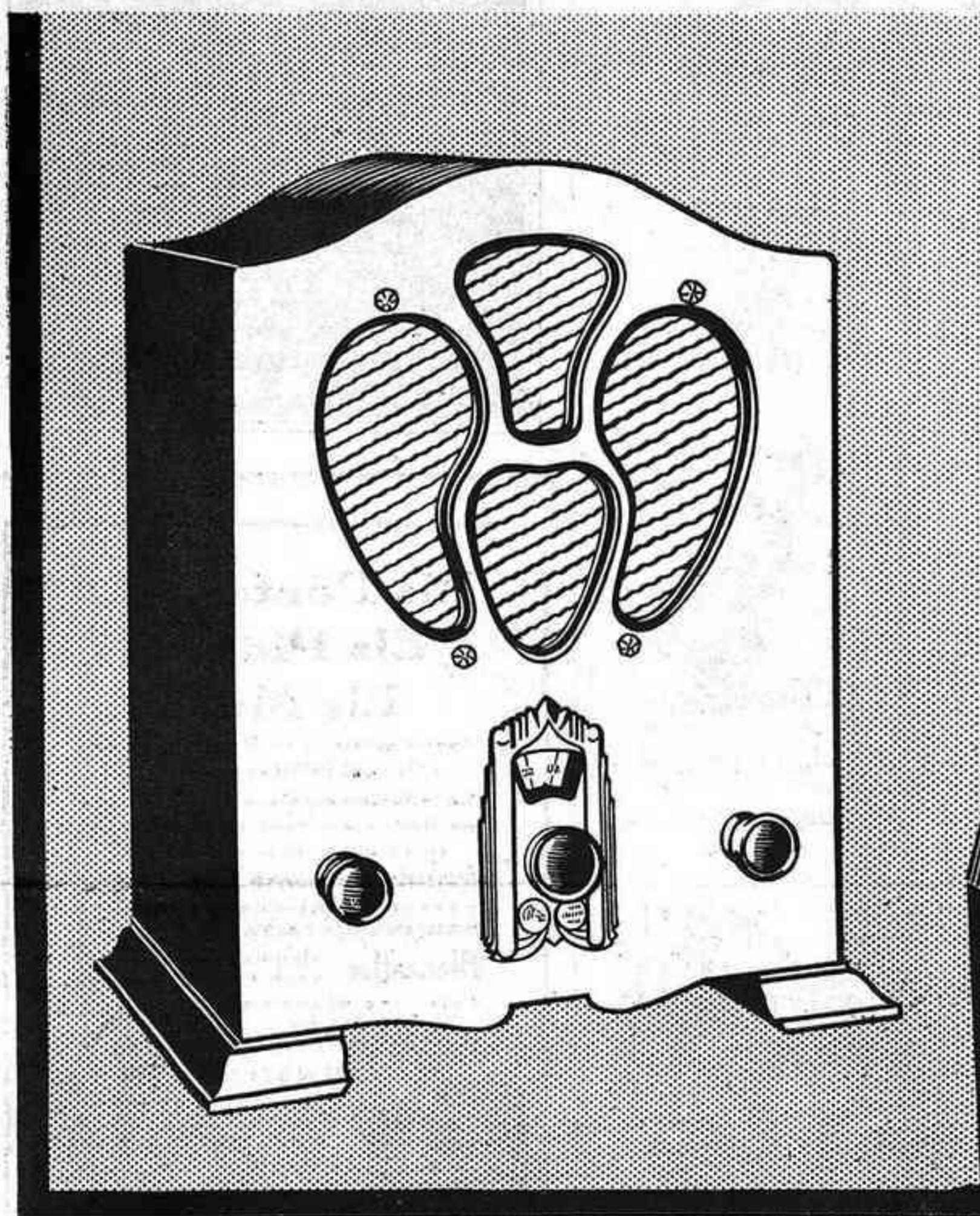
Pel seu rendiment, puresa de to i la moderna bellesa de les seves línies...

no existeixen aparells que puguin competir en qualitat
i preu amb aquesta magnífica col·lecció creada per

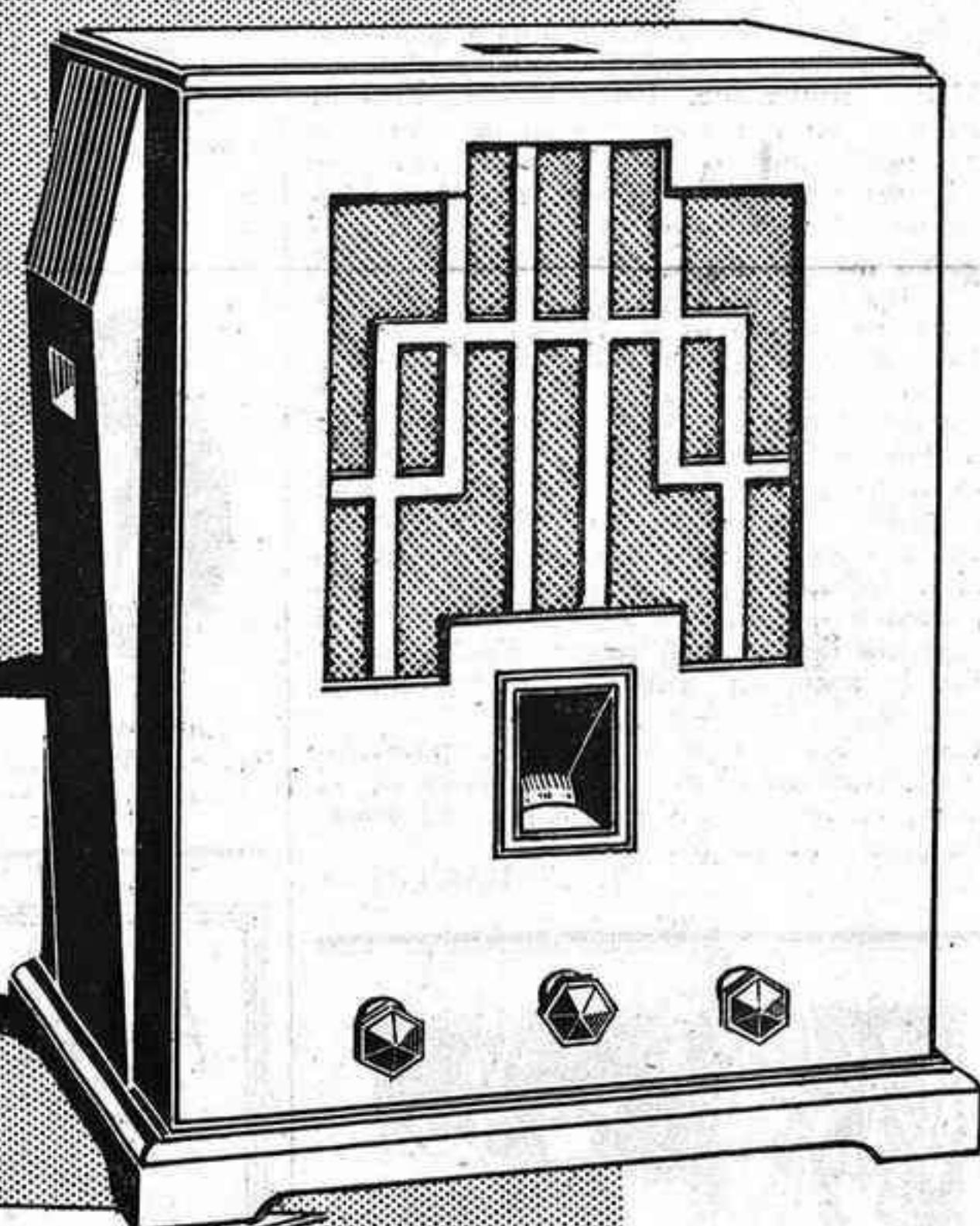
"LA VOZ DE SU AMO"

● Rádio - Electrola RE-260.
10 vàlvules de mínim consum.
Doble potència, doble registre
musical, doble qualitat
musical. Pessetes 2, 600

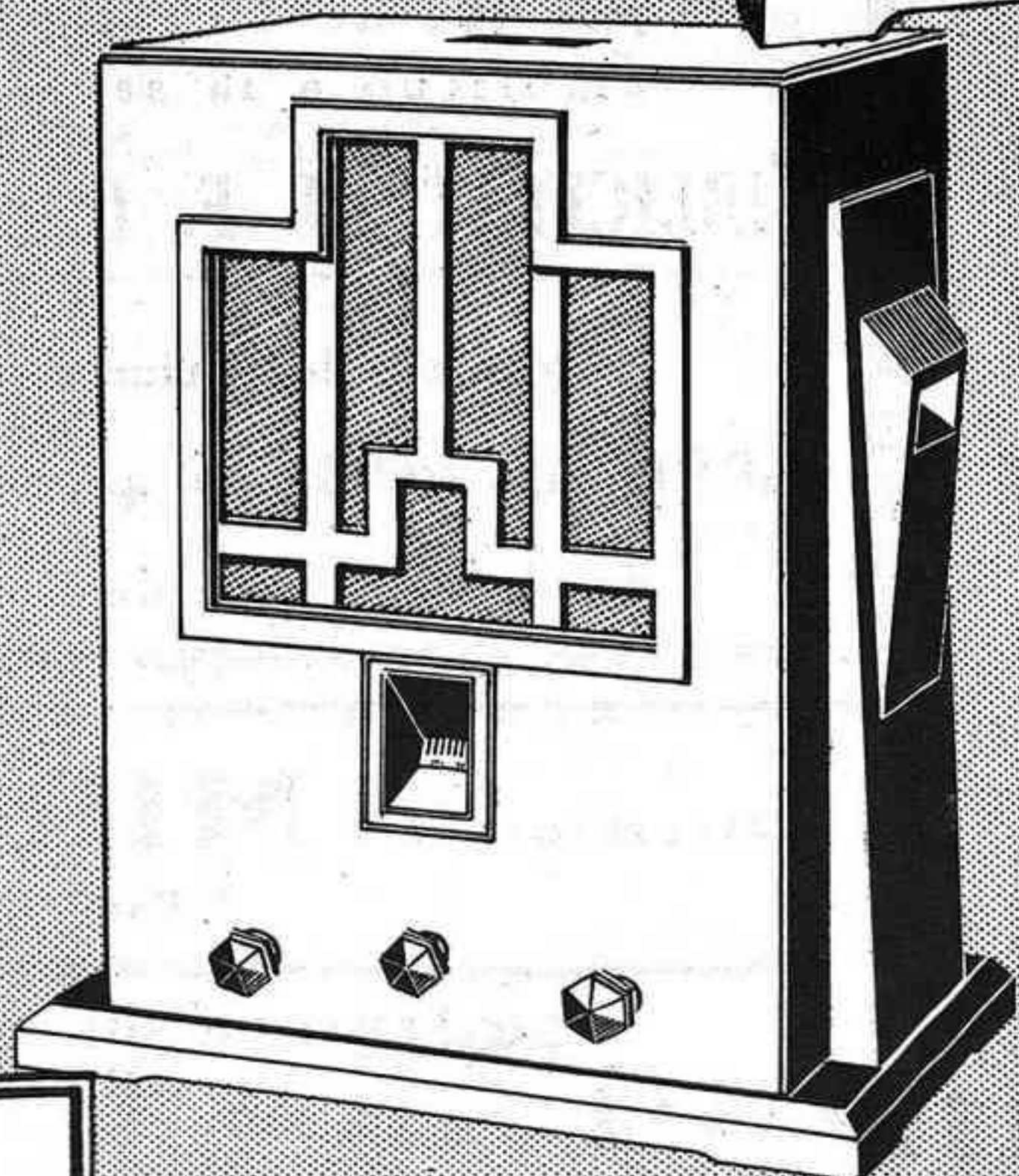

● Receptor Superheterodí
R-220. 10 vàlvules. Registre
musical de major abast i
qualitat. Màxima potència
sense distorsió. Ptes. 1,350

● Receptor de Rádio R-150, de 4 vàlvules, una Pentode. (c. a.) Ptes. 550

● Receptor Superheterodí R-210. 8 vàlvules de mínim consum. Ptes. 1,150

● Rádio-Electrola RE-245.
Superheterodí de 8 vàlvules.
Perfecta reproducció de dis-
cos. Gran selectivitat en
ràdio. Pessetes 1,900

QUALSEVOL d'aquests aparells representa l'obsequi
ideal en les festes que s'apropen... Nadal, Any
Nou, Reis... Un regal perfecte, una alegria constant
per a qui el posseeix! Examinei la magnífica varietat de
receptors i ràdio-electrols creades per "LA VOZ DE
SU AMO", analitzi cada model en els seus menors
detalls i comprovarà que tots ells són aparells el rendiment
i bellesa de línies dels quals no admeten competència

Els nostres Agents Distribuïdors rebran gustosíssims la
visita de vostè per a demostrar-li pràcticament—facili-
tant-li a casa seva una audició amb el model que pre-
fereixi—com en qualsevulla d'aquests aparells que
"LA VOZ DE SU AMO" se sent orgullosa d'oferir,
s'ha conseguit reunir, a preus assequibles, tot quant
pot desitjar el públic selecte i entès

LA VOZ DE SU AMO

SUPER SIMPLEX

PETIT DE TAMANY
PERO DE RESULTAT
GRANDIOS

ALTRAVEL DINAMIC
QUADRANT I LUMINAT
CALIBRE EN KILOCICLS
VALVULES D.C.A. MODERNISME
SERVITAT: MICROVOULT
SELECTIVITAT: KILOCICLS
REPTIL EMISIONS ESTANCORRES
SINE ANTENA NI QUADRO

SUPER SIMPLEX 5 VALVULES AMB EL RENDIMENT
D'UN SUPERREPTIL DE 7 Pts. 650
SIMPLEX 4 VALVULES AMB EL RENDIMENT D'UN 5
Pts. 460
E DISTRIBUIDORS PERA ESPANYA
AUTOTRACCION ELECTRICA S.A. MOYA, 6-8 TEL. 77420

RADIO CATALONIA
133 BALMES 133
AGENCIA
CROSLEY
5 lmps CHEVALIER 635 Pts.
5 lmpara PACHI 585
4 lmps CHIQUILIN 455
20 mesos de credit
Receptors a 2'50 ptes. setmana

MOBILIARI D'ART
BUSQUETS
Decorador, mestre ebenista i tapisser.
Objectes d'art i de fantasia per a obsequis. Sales d'Exposicions de Belles Arts.
Passadg de Gracia, 56. Teléfon 16286
BARCELONA

ABRICS CONFECCIONATS
COM ELS DE MIDA
F. Vehils Vidal
7, Plaça Universitat, 7
Tall immillorable
Confecció superior
Classes extres
DES DE 75 Ptes. - 90 Ptes.
125 Ptes. i 150 Ptes.
PLOMES 16 Ptes. - 20 Ptes.
25 Ptes. i 30 Ptes.

CATALÀ
llegeix demà i cada dia
La Publicitat
DIARI CATALÀ
Informacions completes
Articles dels millors escriptors
Seccions especials de Política,
Arts, Literatura, Música, Ràdio,
Finances, Esports, etc., etc.

Conservi la pell sana, neta, jove, fresca i gemada
Afaiti's depressa, amb higiene, simplement
Això ho aconseguirà
amb la

Entre bastidors de la boxa al Paral·lel

(Continuació. Ve de la segona pàgina.)

El sonat és més o menys l'home que ja ha rebut molt en la seva vida i que ja no exerceix l'ofici sinó per a rebre. És això, quan hom parla a un manager per contractar-li un home, us pregunta: «Per a perdre o guanyar?» Si és per a perdre, llavors tria un dels seus sonats, ja que en té uns quants per escollir. Així cada boxador ha d'acabar forçosament per ésser-ho, ja que arriba un dia que el sonen. Hi ha sonats de categoria que es cotitzen bé, i aquests són els que pugen al ring en els darrers combats de les vetllades quan es tracta de fer pujar el paper d'alguna futura figura que frueixi de la protecció del promotor que després l'explorà fins el moll de les ossos quan ja estigui consagrada a força d'abatre sonats i quan el públic, enlluernat per les performances del nou estel, pagarà el seient amb un ull de la cara.

Hi ha també sonats de luxe que vénen de París o Londres, on són molt coneguts de la seva família particular, precedits d'una sèrie de notes pregades a les seccions d'esports dels rotatius, que diuen per exemple: «Mascardoni en Barcelona? Se dice que próximamente», etc... i uns quants dies més tard: «Mascardoni boxearà en Barcelona. Sabemos positivamente...», etc... Un parell de dies més i: «No boxearà Mascardoni...» Un dia més tard: «Ha llegado Mascardoni. Después de laboriosas gestiones», etc... Después es posen els cartells amb un clixé del ta' Mascardoni fet a correueta al carrer Nou i dessota el nom hi ha unes lletres que diuen «Primera Serie italiana», mentre a les finestretes ja comença la cua.

El sonat internacional arriba de tercera amb una maleta gran a la mà i barret meló. Aleshores un representant de l'empresa que fa d'interpret va a cercar-lo a l'estació, se l'enduu a l'establiment d'hidroteràpia del carrer de Casp i el posa sota una dutxa de vapor per posar-lo a to de pes — si no ho està — amb el contrincant designat. L'home que acaba d'arribar de tercera ha passat la nit al tren i no ha menjat res des de fa vint-i-quatre hores; amb la dutxa de vapor no queda cap mena de dubte que està en perfecta disposició per acomplir el seu rol la mateixa nit al Paral·lel.

Arriba la nit i l'hora del combat penúltim o últim. El pobre «Primera Serie» puja al ring amb un salto de cama de color morat i lletres brodades que són les seves inicials. Unes quantes persones el segueixen. Una vegada al seu recó, les persones que l'acompanyen van d'ací cap allà i tornen, gesticulen, demanen coses als de baix i comproven les benes de l'adversari. Fan ambient. Per posar-li els guants triguen un trimestre mentre l'expectació del públic es caldeja i multiplica. I tot arriba. Fins la desil·lusió. El «Primera Serie» de panxa a terra gesticulant com si nedés i el futur estel més fresquet que uns Pasques saludant amb les mans agafades en l'aire com si demanés perdó al cel. I el paper del futur as ja ha pujat uns quants enters més, sense que hagi tingut gaire feina.

La vetllada s'ha acabat. La gent s'aixeca amb cara de remordiment d'haver perdut el temps. Hom sent de tot parant l'orella: «El timo de les misses», «El chiqué padre», «No tornaré més», etc... Des de dalt surt un xiulet disconforme com si haguessin tirat un coet de festa major. Dalt de l'entaulat, formant una mena de natura morta, queden, penjant de les cordes, un parell de guants de cuir al costat d'una ex-ampolla de xampany amb aigua de llimona i una cadira de boca terrosa...

Cap a les portes de sortida, pausadament s'encamina, no gaire convençut, el primer, el veritable, l'únic sonat. El sonat de sempre. El públic.

J. E. BARTRINA

—Ahò, ahò! Dintre pocs minuts, l'intrèpid alpinista Hinkler arribarà al cim de la muntanya més alta del món!

(The New-Yorker)

La tia.—No vols veure la germaneta que t'acaben de dur?
Bobby.—Més m'estimaria veure la cingonya.

(The Humorist, Londres)

—Admirada artista, rebeu el nostre homenatge, avui, en ocasió del vostre vint-i-cinque aniversari i dels vostres trenta anys de teatre.

(Der Goets von Berlichingen, Viena)

—No siguis imprudent, potser no és ben mort.

(Gringoire, París)

—Quant li dec, doctor?
—Quaranta francs.
—Cinquanta?
—No, seixanta!

(Le Rire, París)

—Perdó, policeman. Vaig bé per anar al concurs de bellesa de bebès?

(Judge, Nova York)

La senyora.—Quins marrecs més macriats! Per què es peguen?
La nena.—Per mi, senyora.

Acadèmia "Fortuny"

DIBUIX, PINTURA, ART APLICAT

Direcció Joan M. ARIAS
ALT DE SANT PERE, 1

(Edifici de l'Art Major de la Seda) ASCENSOR
TELÉFON 1096

Des de avui es pot visitar l'Acadèmia i queda oberta la matrícula
Inauguració de les classes, dia 2 de gener de 1933

Pasta de Cera

El fang que permet el més perfecte modelat

Olivera, 25 - Teléf. 31816

ENCARREGUEU ELS VOSTRES IMPRESOS ARTÍSTICS I COMERCIALS ALS

TALLERS GRÀFICS
PATRICI ARNAU

VERDAGUER I CALLÍS, 3, 5 I 7
(D'AVANT DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA)

ES LA CASA MÉS PERFECCIONADA EN LLIBRES RATLLATS, DE LUXE I EN TOTA CLASSE D'ENQUADERNACIONS. - ELEGÀNCIA I ECONOMIA EN ELS ENCARRECS. - EN CAS DE URGÈNCIA DEMANEU-LOS PEL TELÉFON

14856

Els Poetes, Els Pintors, Els Músics...

donen glòria a la llengua, al paisatge i al folklore de la terra.

La indústria catalana també fa obra patriòtica exaltant l'esperit laboriós i fanaç de la nostra raça.

PODEM AFIRMAR que en el món no es produeix res de millor que els

SABONS D'AFAITAR

Blançafior elaborats amb les cèlebres aigües de La Garriga.

PROVA'LS I JUTJA TU MATEIX

Català... És el TEU sabó.

Agencia General de Anuncios

per tal de donar una major amplitud a la seva secció de

PUBLICITAT DE F. C. METROPOLITÀ

ha traslladat les oficines de dita secció al

CARRER DE PELAI, 62, 4.ª, 2.ª - TELÉFON 15300

desde el 1.ª de desembre 1932

Suscriviu-vos a MIRADOR

Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Et Sr.

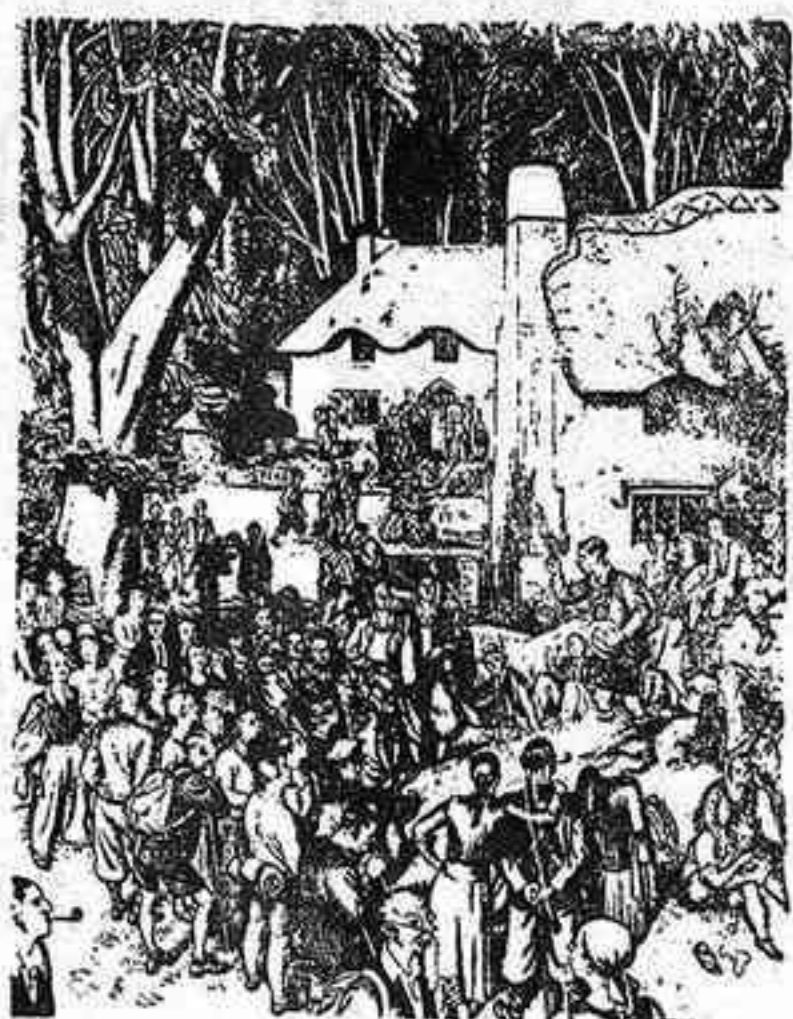
que viu a

carrer..... n.º..... es subscriu a **MIRADOR**

vel preu fixat de 3'50 ptes. trimestre.

..... de de 193.....

Signatura

—I sobretot, no digueu res a ningú d'aquest deliciós recó que hem descobert. Si no, ens exposem a veure'l espallat per la gentada.

(Punch, Londres)

SERVEI ELECTRIC PERA AUTOMOBILS
Exide
AGUMULADORS
GARAGE ELECTRIC
CARRER MOYA (ARIBAU I DIAGONAL)